

JORDI PABLO
JOSEFINA MIRALLES: PAISATGE
Desembre, 1978

El del "paisatge" és probablement, un dels tòpics més constants a què la pintura ha donat lloc. La figuració i la transformació imaginària de les tensions que fan els vegetals i els agents atmosfèrics, sobre una geologia que explica altres tensions immovilitzades, la descripció de les transformacions humanes del paisatge a partir de les "cristallitzacions" de matèria que suposen els pobles o l'horitzó com a línia abstracta que fa d'eix i és la base de la figuració més científica i més occidental de l'entorn, la perspectiva cònica, són alguns dels arquetipus visuals que la tècnica de la pintura ensenya. Sistemes, en definitiva, que responen a una necessitat de manualitzar, de fer transportable, la realitat immediata de la immensitat.

L'equivalència entre els materials figurats i els que figuren ha estat un altra convenció constant. El blauet amb que s'immobilitzava el cel o el mar, res tenien a veure amb la constitució d'aquests.

La textura de la matèria amb que es representava una concepció objectual del paisatge, tan sols eren possibles en unes manifestacions populars com el pessebre i el diorama, i no en la, cada vegada més culta, pintura.

D'alguna manera l'informalisme va suposar el trencament d'aquets sistemes de convencions (les occidentals lleis de perspectiva ja havien estat qüestionades molt abans). En els darrers anys l'anomenat art ecològic o art del paisatge ha anat més enllà, al proposar com activitat artística, com a domini de la sensibilitat, la pròpia transformació dels seus elements, traçats de línies o signes en grans extensions de terrenys, recobriment de muntanyes, construcció de ponts o camins sense funcionalitat aparent, etcètera.

Entre el diorama i la pintura matèrica, entre l'entorn i la pròpia deformació del paisatge, el present treball de Fina Miralles és, sortosament, por encasellable. Una constant preocupació per comprendre aquest tòpic pictòric (cal conèixer els seus nombrosos projectes anteriors sobre deformacions de paisatges concrets) la fan retornar al suport clàssic del bastidor i la tela. Potser el joc que Fina Miralles tendeix a buscar, és com un trencaclosques tàtil i corpori a base de fragments del "seu" paisatge, tanmateix com els "polyrames" de moda al segle XVIII, que consistien en fragments de paisatges ajuntables en qualsevol ordre i que sempre donaven una figura possible.